

Elsikkadó érvek a migránsvitában

Úgy érzem, néhány fontos ellenérv a migrációval szemben nem kap megfelelő hangsúlyt. Az első azzal kapcsolatos, hogy a nyugat- és észak-európai baloldal történelmi súlyú emberbaráti tetteknek tekinti a migránsok befogadását, mellyel megsegítik e szegény országokat. Az egyes embernek – ha be tud illeszkedni a nyugati társadalmakba – tényleg jobb lesz a sora. De valójában most fosztják meg e szegény afrikai és ázsiai országokat továbbfejlődésük, felzárkózásuk lehetőségétől. Nem a legelesettebbek kelnek útra, hanem azok, akik mozgékonyak, ambíciózusak és van pénzüik arra, hogy fedezzék az utazási költségeket. A helybe vitt tőkével és segítséggel ezekből az útrakelt emberekből alakulhatna ki a helyi vállalkozók és a szakmunkások rétege. Jánossy Ferenc a hatvanas-hetvenes évek neves közgazdásza volt. A gazdasági fejlődés trendvonaláról írt könyve bestseller lett Nyugat-Európában, több nyelvre lefordították. A háború utáni újjáépítési periódusok mintáján bizonyítja, hogy egy ország gazdasági potenciáljának legfontosabb tényezője munkaerejének minősége és képzettsége. Annak érzékeltetésére, hogy miről is van szó, képzeljük el, hogy Magyarország (vagy Belgium) teljes népességét kicseréljük mondjuk Benin, egy hasonló népességszámú, nagyon szegény nyugat-afrikai ország lakosságával, ahol az egy főre jutó nemzeti termék ezer dollár alatt van. Néhány év múlva megfordulna a sorrend, Magyarország vagy Belgium Benin szintjére süllyedne, Beninből pedig egy prosperáló ország lenne.

Az EU és a migránsbarát országok részéről most már naponta hangzik el a fenyegetés, hogy megvonják tőlünk a kohéziós támogatásokat. Ezzel kapcsolatos a nem kellő hangsúlyt kapó érvek második csoportja. Nem elég csak arra hivatkoznunk, hogy e támogatásokat annak ellenértékéért kapjuk, hogy a belépéskor megnyitottuk piacainkat a fejlett tagországok vállalatai előtt (azaz a versenyben védtelenekké tettük a sajátjainkat), és hogy e támogatások jelentős része „visszacsorog” a fejlettebb országok vállalataihoz, megrendelések formájában. Több egyéb tényező is van, amely ezt az – egyébként a hazai kormánykritikus oldal által is olyannyira preferált – érvelést hiteltelenné teszi. Az itt működő külföldi vállalatok profitkivonása az elmúlt években a GDP 4-6 százalékával ért fel, melynek kb. háromnegyed része a fejlett európai tagállamokhoz köthető. A nálunk működő leányvállalatok és külföldi anyavállalataik közötti cserekapcsolatok során olyan árazási „technikákat” alkalmaznak, melyek révén – a fentiekén túl még további jelentős jövedelmet vonnak ki az országból. Számba kell vennünk a magyar kormány által a külföldi működőtőkének nyújtott bőkezű támogatásokat is (ingyen telephely, foglalkoztatási támogatás, adókedvezmények, sőt, az első évekre adómentesség). A hazánkban letelepedett nyugati vállalatok a náluk szokásosnak kb. az egyharmadát fizetik a béreknek. És végül gondoljunk bele, hogy mekkora támogatást nyújt a nyugati országoknak a náluk dolgozó közel félmillió magyar munkavállaló. Nélkülük és a többi kelet-európai vendégmunkás nélkül súlyos fennakadások lennének a szolgáltatásokban és az iparban. Orvoshiány lépne fel, az időseket nem lenne, ki gondozza. (A statisztika azt mutatja ki, hogy a külföldön dolgozó magyar állampolgárok keresetének hazautalása a nemzeti termék 2-2,7 százalékával ér fel, de hogy mennyivel járulnak hozzá az adott ország gazdagodásához, arról nem közöl adatokat.) Mindezt számba véve nem túlzás azt állítani, hogy mi támogatjuk az EU fejlett nyugat-európai országait, és nem fordítva.

Végül, az érvek harmadik csoportja, melyek elsikkadnak a migránsvitában, demográfiai jellegű. A bevándorláspárti nyugati politikusok a csökkenő születésszámra és az előregedő népességre hivatkoznak. Ennek orvoslására azonban akkor is szükségtelen nagy, idegen kultúrájú és vallású tömegek beengedése, ha nem a legkézenfekvőbb megoldásra, a saját születésszám megnövelésére törekszenek. Kutatóhelyek kimutatták, hogy ha az elkövetkező négy évtizedben tízévenként 2-2,5 évvel emelik a mai, többnyire 65 éves nyugdíjkorhatárt, megoldódik a munkaerő-utánpótlás problémája. A várható átlagos életkor folyamatosan kitolódik, és ezzel párhuzamosan nő az egészségben eltöltött évek száma is, az idősödő korosztályok megőrzik munkavégzési képességüket. Bátran állítható, hogy a mai hetvenesek a hetvenes évek hatvanasainak felelnek meg. Ráadásul az „új idősöknek” ez a korosztálya a többi korosztályhoz képest a leggyorsabban nő, és munkába állásuk dinamizálja majd a gazdaságot. Nyugat-Európa tehát a tömeges migrációval egy olyan kockázatot vesz magára, mely nem is indokolt, ugyanakkor pedig megfosztja a szegény, elmaradott „küldő” országokat a felemelkedés lehetőségétől.

Bp, 2017. dec. 13.

Kiss Károly
közgazdász és társadalomkutató

(Megjelent a Magyar Idők 2017. dec. 14-i számában)

A fenti gondolatokat korábbi cikkekben már részletesen kifejtettem:

[Neves közgazdászok \(Csaba László, Mellár Tamás, Róna Péter, Vértes András, Farkas Zoltán\) kormányellenességüktől elvakítva bántóan egyoldalú képet festenek az EU-támogatásokról. Valójában mi támogatjuk az EU-15-öket, nem ők minket.](#)

[Amnézia.pdf](#)

[Alamizsna vagy kölcsönös előnyök? - ábrákkal.pdf](#)

Világszerte, de a gazdag országokban különösen, a 65 évesnél idősebb népesség száma nő a leggyorsabban. Mivel a jobb egészségi állapot miatt munkaképességük nagyrészt megmarad, ennek a rétegnek a foglalkoztatása olyan gazdasági lehetőségeket és dinamizmust tartogat, mint ami a nőknek a munkába való tömeges bevonásával történt a hetvenes években. Az előregedés tehát nem gazdasági-költségvetési-szociális gondokkal jár; ellenkezőleg.

[Az ezüst cunami.pdf](#)